

Mire nézel?

(2022.06.06. Gazdagrét, Pálfalvi J. Viola)

Lekció: ApCsel 2,1-13 / **Textus:** Zsid 11,27

Kedves Testvérek!

Hadd kezdjem egy kérdéssel: mit látsz magad körül? Mármost nem a fizikai valóságban, hanem mi zajlik az életedben? Mi vesz most körbe?

Azért időzünk most el ennél a kérdésnél, mert a felolvasott igék elénk hozzák Mózes alakját, valamint az első pünkösdi története kapcsán a tanítványokat és a mai délelőttön arra hívlak titeket, hogy lépjünk oda melléjük és nézzük meg, hogy nekik mi lehetett volna a válaszuk ezekre a kérdésekre. Mit láthattak ők, ha arra tekintettek, ami szemük előtt volt, majd pedig azt nézzük meg, hogy mit mond az ige akkor, amikor azt mondja, hogy Mózes olyan volt, mint aki látja a láthatatlant.

1. Ha a láthatókra nézünk

[Mózes]

Mózes második könyvéből tudjuk, hogy Mózes az egyiptomi fáraó udvarában nőtt fel, mert a szülei, szembemelve a fáraó parancsával, megmentették őt. Majd később menekülni kényszerült onnan, mert megölt egy egyiptomi katonát, aki a népét sanyargatta. Erről a menekülésről szól úgy az alapigénk, hogy Mózes hit által hagyta el Egyiptomot. Miért van hit a menekülésben? Mert Mózes kész volt a pusztába kimenni, az ismeretlenbe, oda, ahol senkije sincsen. Majd később Isten szavára visszatért oda. Mi történt volna, ha Mózes azt nézi, ami a szeme előtt van? Akkor megpróbál visszaélni a rangjával és valahogy eltussolni a gyilkosságot, hogy békében élhessen tovább. Vagy mikor visszatért Egyiptomba, tekinthetett volna a fáraó hatalmára, harci erejére, akinek egy egész ország engedelmeskedik és újra elfuthatott volna vissza a saját sátrába, ott legalább neki békessége volt. Mert a körülmények Mózes egész életében, különösen akkor, amikor vissza kellett mennie Egyiptomba pontosan arról beszéltek, hogy ő jelentéktelen, neki nincs semmije, esélytelen, amire vállalkozott.

Ezt láthatta Mózes, ha azt nézte, ami a szeme előtt van.

[Apostolok]

Ez a fajta fenyegetettség pedig nem állt távol az apostoloktól sem azokban a napokban, amikor Jézus már felment a mennybe, de még nem jött el a Szentlélek. Hiszen Jézust bűnözőként ítélték

el és feszítették keresztre, ez a helyzet pedig a követőinek sem mutatott jobb kilátásokat. Ott vannak ezek a tanítványok, annak a hullámvágásában, amiről nem régen az egyik igehirdetésben is halottunk: Jézus velük van, majd meghal, teljes kilátástalanságot hagyva a szívükben maga után. Majd örülhetnek a feltámadásnak, de Jézus ismét elmegy tőlük, a mennybe és bár megígéri, hogy elküldi a Szentlelket, de mikor összegyűlnek, hogy együtt legyenek, ez még nem következett be.

Mi láttak volna, ha azt nézték volna ami a szemük előtt van? Azt, hogy megint egyedül maradtak. Kitaranak és imádkoznak, de vajon meddig lesz elég ez a lelkesedés? Jézus nem mondta meg mikor küldi a Lelket, azt sem tudják ki Ő, hogy néz ki, mit fog csinálni, semmit nem tudtak a folytatásról és ennek a bizonytalansága felőrölhette volna a jelenüket is.

[Mi]

Ezeket a benyomások talán számunkra sem ismeretlenek. Mert mit látunk mi, ha azt nézzük ami a szemünk előtt van? Terveket, vannak egyéni és közös céljaink, amiket időről időre átírnak a világtörténeti események, a körülmények. Körbenézve egyszerre élhetjük meg annak a szépségét és örömét, hogy életet kaptunk Istentől és ebben az életben van szép, lehet alkotni, van miért élni, de közben nem mehetünk el annak a feszültsége mellett sem, hogy egyre nyomasztóbb teherként nehezedik ránk a teremtett világ állapota, a társadalmunk megfáradtsága és a személyes kimerültségünk. Ezt láthatjuk mi, ha arra tekintünk ami a szemünk előtt van.

A történet azonban nem itt ér véget. Ugyanis az ige folytatódik és azt írja, hogy Mózes **„kitartott, mint aki látja a láthatatlant.”** Ezért most azt nézzük meg, hogy mit jelentett számára látni a láthatatlant, hogyan voltak ebben jelen az apostolok az első pünkösdőn és hogyan lehet ez számunkra is valóság.

2. A nem láthatóra tekinteni

[Mózes]

Mózes szemben áll a fáraó hatalmával és mégis tud cselekedni. Miért? Mert Őt Isten indítja útnak: az egész életét átszövi születésétől fogva az, hogy Isten vele van és ígéretet ad neki. Máshogy fordítva alapigénket Mózes kitartott, mint aki látja Őt, aki nem látható. A hitének a kulcsa tehát az volt, hogy személyesen ismerte Istent és minden, amit később tett az Ő nevében, ebből az ismeretből, ebből a személyes kapcsolatból eredhetett. Ahogyan így látta az Urat, megélhette azt, hogy Isten hatalma mintegy elnyel minden félelmet és veszélyt. De ez nem azt

jelenti, hogy soha egyetlen percig ne lettek volna kérdései vagy kétségei, viszont amíg Istenre tekintett, Ő átírta ezeket. Azt látjuk tehát, hogy ahogyan Mózes a körülötte látható körülmények felett Istenre, a nem láthatóra tekint, megerősödik. De hogyan lehetséges ez? Hogyan lehetséges a nem láthatóra tekinteni? Hittel. Mózes egyedül hit által tudott így élni, mégpedig azért, mert a hit felül tud kerekedni mindazon, amit mi az érzékeinkkel felfognánk és Isten rejtett dolgait szemléli: az Ő hatalmát, igazságát és szeretetét.

Mózes tehát ezzel a hittel volt képes látni a nem láthatót és ha megnézzük, a Zsidókhöz írt levél egész 11. fejezete hithősöket állít a hívők elé, akiknek az életében látszik ez a fajta Istenbe vetett bizalom, ugyanis ez a fajta példaadás nagyon közeli a Biblia gondolkodásához. Így nézzük most meg, hogyan találkoztak az apostolok a nem láthatóval.

[Apostolok]

Az első pünkösdkor ugyanis pontosan ez történt. Amikor együtt voltak, nem a szorongásnak, a kétségbeesésnek adtak teret, hanem egy szívvel és egy lélekkel imádkoztak, vagyis ahhoz fordultak, akitől a segítséget, a folytatást várták. Ebbe lép be a Szentlélek Isten elsöprő erővel, aminek lesznek látható jelei, de a döntő változás az apostolok szívében megy végbe. Ugyanis innentől kezdve lesznek képesek Krisztusra, mint győzted, mennybe ment Úrra tekinteni és ezt a Krisztust hirdetni. Testvérek, ezt a diadalmas urat hirdetjük a mai napig és Ő az, aki elküldte a Szentlelkét, aki miatt van lehetőségünk túllátni a látható valóságon.

Hogyan látták meg tehát az apostolok a nem láthatót? Úgy, hogy lépésről lépésre bomlott ki előttük, hogy kicsoda a Szentlélek. Ahogyan János evangéliuma ír róla, Jézus már jó előre elmondta nekik, hogy kicsoda Ő és mit fog tenni, hogy mikor érkeznek, felismerhessék. Kálvin úgy fogalmaz, hogy „**A Szentlélek kötelék, mellyel Krisztus ténylegesen magához kapcsol minket.**” Ez történt akkor az apostolokkal is és így többé nem a zsidóktól való félelem, a szomorúság vezérelte őket, hanem az erő és a bátorság, ami egészen odáig formálódott bennük, hogy készek voltak az evangéliumért az életüket is adni.

[Mi]

És itt érünk el a saját életünkhöz. Látjuk tehát, hogy számunkra, akik az első pünkösdöt már ismerhetjük, a Szentlélek ajándéka valóságos lehetőség és Vele élve válik megélhetővé a nem láthatóval való kapcsolat. És ez nem valamilyen elérhetetlen, távoli, ködös utalás, hanem nagyon is valóságos megtapasztalás. Ugyanis láttuk Mózes életében, hogy ehhez csupán arra van szükség, hogy személyes, intim kapcsolatban legyünk a Istennel. A Római levél azt

mondja, hogy „**Akiket Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai.**” mivel Jézus elvégezte a megváltásunkat, valóban, hittel vele élve, Isten fiai lehetünk és ez a mi győzelmes hitünk.

Mit jelent ez a személyes életünkre nézve? Azt, hogy a Szentlélekben a nem látható Isten közel jött hozzád testvérem és veled van. Nem tudom ki-ki miből érkezett ide, de talán vannak közöttünk olyanok, akik amikor ezt hallják, akkor gátak emelkednek bennük. Mert olyan elképzelhetetlen, hogy lehet öröm, békesség és biztonság ebben az életben. A bukásaink, hibáink, bűneink, olyan sokszor fakadnak abból, hogy azt hisszük magunkra maradtunk és egyedül akarjuk csinálni a dolgainkat. De mai igénk éppen az ellenkezőjét mutatja meg: a győztes élet titka az, hogy mielőtt az emberekkel szembenézünk, nézzünk szembe Istennel és ebben a kapcsolatban történhet gyógyulás, megújulás és olyan új kezdet, amiben nem vagyunk többé egyedül, mert Krisztus elhordozta mindezek fájdalmát és mellénk lép. **[Napóleon]** *Napóleonról jegyezték fel, hogy olyan ütközetek előtt, amik különös jelentőséggel bírtak és nem volt biztos a kimenetel, megállt a sátra előtt és egyenként magához hívatta a parancsnokait. Nem tett mást, csupán a szemükbe nézett és kezet fogott velük. Gondoljuk el, ezek a katonák utána úgy mentek csatába, hogy személyesen megélték: a vezetőjük számol velük.* Valami hasonló személyességet ígér Isten nekünk is.

Azonban amellet sem mehetünk el, hogy pünkösd ünnepe közösségbe is von bennünket. Szokás az ünnepet az egyház születésnapjának nevezni. Ha csak itt állnánk meg, akkor egymástól függetlenül igyekvő emberek lennénk, de a Szentlélek közösséget teremt és közösségbe hív. Így az eddig elhangzottakat figyelhetjük úgy is, mint ami szól a családi közösségeinknek, a gyülekezeti közösségünknek. Az apostolok a Szentlélek munkája nyomán elindultak, képzeljük csak el mire lennénk képesek, ha átengednénk magunkat az Ő vezetésének... Ha eddig nem gondolkodtál közösségben, akkor talán éppen ez az alkalom hivatott arra, hogy átgondold és tégy egy lépést az elköteleződés felé. Vagy a közösség tagjaként talán itt az alkalom, hogy nyiss mások felé, hogy engedd, hogy a Szentlélek megújítson a szolgálatban, az összetartozásban.

Összefoglalva, arról beszéltünk a mai délelőttön, hogy igénk a látható, minket körülvevő és bénító valóságról Istenre emeli a tekintetünket, mert Ő így működik, egészen személyesen velünk van. Egy kortárs német teológus ezt így fogalmazta meg „**Szentlélek gyümölcse az örömben elkövetkező boldogság a szenvedés tapasztalása ellenére; és a szeretet a csalódás és gyűlölet tapasztalása dacára.**” Ezt a kiszélesített látószöveget hirdeti nekünk pünkösd ünnepe. Ámen!